

удобрятъ. Въ онова врѣме на учителитѣ са негльдаше другата имъ наука, само като знае хубаво да пѣй въ черква и като му е хубавъ гласътъ, той е най-ученій на свѣта; за повече го непитахъ какво знае(*).

И тъй като са пусна черквата и щомъ излѣзохъ всички насѣдахъ отвънъ; по-стари и прѣдни хора, които са питахъ: отдѣ ли е тойзи учитель и дали не ще остана у града имъ, за пѣвецъ (псалтъ)? Тѣй са надспрѣваряхъ кой първо да го заведе у дома си; тѣй го прикани единъ, който го поведе, и другитѣ слѣдъ него отидохъ да придружатъ гостенина. А слѣдъ обикновеннитѣ здрависванія изнесохъ сладко, кафе, и ракия поприказвахъ си малко и станахъ оттамъ, та отидохъ у другиго и у трети, дѣто се тѣй ги по-срѣщнахъ и испроводихъ съ сладко и кафе.—Най-послѣ като нѣмало вече кадѣ да отидатъ, спрѣли сж на улицата и попитали гостенина, кждѣ е кондисалъ; а той имъ отговорилъ, че билъ на хана. „На добро мѣсто си, рекли му тѣ, ханджіятъ е почтенъ човѣкъ“. Оттамъ сѣки си уловилъ пѣтя къмъ дома, а той останалъ да мисли какъ ще отиде на хана, като нѣма пукната пара за хлѣбъ, и що бѣше ялъ сиощи неплатено: »Какво да правѣ сега и дѣ да си ударѣ главата, думаме си на ума, като не познавамъ никого? Да бѣхъ баремъ у нѣкое село, тамъ гостолубивитѣ селени не щѣхъ да мя оставятъ гладенъ, ами тукъ?..... При толкозь художества сега да ударѣ на просія! нито съмъ го правилъ нето щж го направѣ«. Тѣй догдѣто са удумваше самъ съ себе си, трѣгна си замисленъ безъ да знае и той на кждѣ стива. Като вървѣше и са оглѣдваше изъ улицитѣ съзрѣ у една кръчма събрали са много хора и той надникна да види що е тѣзъ навалица. Тамъ свирѣхъ двамина черни

(*) И до днесъ у селата, дору и у нѣкои си градове по нашеско са негльда толкозь другото знаяне на учителя, освенъ пѣнето кога умѣе какъ да си върти гласа спорѣдъ грѣцката *псалтика*. Съ таковато пѣне мнозина учители са иматъ на по-голѣма честь, отъ колкото онѣ, които сж свършили наукитѣ си.